

Guggolós rock

Anna the Barbies akusztik koncert, 2015. május 5. Hangvilla

Az extravagáns *Anna and the Barbies* zenekar 2015. május 5-én akusztikus koncertet adott a veszprémi Gizella Napok egyik előrendezvényeként. A majdnem telt házas koncert örült hangulatot hozott a veszprémi Hangvilla nagytermében. A közönség összetétele vegyes volt, viszont a ritmikus székfészkelődések, „végtelenített fenéknyolcasok” egybehangoltak mindenkit. Pásztor Anna a *Lábat lóbálva* című számban azt énekli, a „szóló is csak úgy jó, ha az utolsó húron téped” – és volt is szufla rendesen ezekben a dalokban.

Több mint tíz éve bolygatja fel a magyar (rock)zenei világot egy szőke némer és zenekara. Ez a szürreális, reszelős hangú nő (Pásztor Anna) testvérével (Pásztor Sámuel) együtt a hazai és külföldi terep elismert muzikusgerillája. A veszprémi Hangvilla épületében akusztikra hangolva, 2015. május 5-én egész estés koncertet adtak. Már a kezdő nótánál kiderült, hogy az akusztikus jelző Annának esetében „csupán” a rock székre ültetett szelídebb árnyalata. A színpadon egy hattagú zenekar, bekábelezve, éles és tūpontos hangzással. Pásztor Anna és testvére egy Kispál és a Borz coverrel köszönti a közönséget, s hangjuk még a szomszéd terebről sem mondható visszafogottnak. Az egyetlen visszafogott elem Anna öltözéke, a nagystélyi, amit az őt ismerők talán kicsit furcsállhattak. (Pásztor Anna extravagáns öltözékeivel gyerekora óta dolgozik sajátos divatikonológiáján. Ahogy egy *HammerWorld*-interjúban fogalmaz: „Az óriás comb-csizmáim régi harcostársaim, ahogy felveszem, valahogy rögtön rock-bőrbe bújok. Ez a kopott, elnyűtt feszítálcizma egy-

részt rock, másrészt nő, egy picit szex, valahol közben mégis világszavargó. Nekem ez segít a metamorfózisban, ami színpadra lépés előtt elengedhetetlen.”) Nem volt combig érő latex csizma mini shorttal, sem vállra húzható szárnyak, csorgó vér vagy piros csíkok az arcon. Mielőtt azonban a konformizmus vádjával illetnék Annát, a homloktól tarkóig érő szőke taréj ki is neveti az amúgy elképesztő ruhakölteményt.

A számok közé ékelt történetek humoros-melankolikus hangulata adta az est akusztikus jellegét. Hallottunk arról, ahogy a testvérek biciklivel és elnyúlhatatlan Lovasi-kazettákkal elindultak világgá. Fanyar humorral mesélt Anna arról, ahogy Mallorcán összetáncolta magának az első vezeték nélküli mikrofont. Szerelmekről és bulikről. Fájdalmakról és vágyakról. De minderről csak a zenével tudnak beszélni igazán, ahogy Anna felvezeti – sír helyette a szám.

Mindig megijedek, ha valaki túl hamar és túl hangosan kiált peace and love-ot a színpadon. Aztán ahogy a dalok és történetek átjárnak egymásba, rájövök, ez a zenekar

rendben van. Rendben vannak egymással, önmagukkal. Persze a dalok rímkenyszere sokszor talán rövidre fogja a kibontakozás és a mondanivaló szabadságát („Vattát tömök a szívembe / Ide, bele a helyedre / Legyel most mással, ne velem / Ó, hogy aszódna meg a szerelem”), de a zene, az énekelni akarás és tudás, illetve a választott elődök hitelesítik az egészet. Az *Anna and the Barbies* alázatos és lázadó zenekar egyszerre. Hagyományait, zenei kötődéseit egy perccig nem tagadta le. Ahogy a Beatles-számok összefonódtak Pásztor Anna pszichéjével, úgy válnak a színpadon egy zenei pálya tükörképévé. Mások zenéiből esnek a sajátba. Sajátból a máséba. Ez az ő szabadesésük. (Legutolsó albumuk *Szabadesés* címmel jelent meg. A koncerten több dal is elhangzott a lemeztől.) A zenekar ülős koncertjei pont olyanok, mint az énekesnő estélyiben taréjjal: úgy férnek össze, hogy közben szétfeszítik egymást, mint az a bizonyos találkozás a boncasztalon.

Pintér Viktória